

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός απόφασης 64/2022

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στη Χαλκίδα, στις 2 Δεκεμβρίου 2021,
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1)

, κατοίκου

2)

1,

3)

για τους

οποίους η πληρεξούσια δικηγόρος τους που διορίσθηκε δυνάμει των από 19-7-2021 "εξουσιοδοτήσεων", κατέθεσε προτάσεις και οι οποίοι κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στο ακροατήριο παραστάθηκαν δια της ως άνω πληρεξούσιας δικηγόρου τους.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:

για την οποία η πληρεξούσια δικηγόρος της ου διορίσθηκε δυνάμει του από 14-7-2021 "δικαστικού πληρεξουσίου", κατέθεσε προτάσεις και η οποία κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στο ακροατήριο δεν παραστάθηκε.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 23-2-2021 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό και ειδικό αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 538/23/9-4-2021, προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Κατά μεν το άρθρο 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνο
προσωπικότητά του έχει το δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην
επαναληφθεί στο μέλλον, ενώ δεν αποκλείεται και αξίωση αποζημίωσης κατά τις
διατάξεις για τις αδικοπραξίες, κατά δε το άρθρο 59 ΑΚ, το δικαστήριο με την
απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη
το είδος της προσβολής, μπορεί να καταδικάσει τον υπαίτιο και σε ικανοποίηση της
ηθικής βλάβης του προσβληθέντος, υποχρεώνοντας τον υπαίτιο σε πληρωμή
χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε οτιδήποτε άλλο επιβάλλεται από τις
περιστάσεις. Προστατεύεται έτσι με τα παραπάνω άρθρα η προσωπικότητα και κατ'
επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα καταχωρωμένο από το άρθρο 2
παρ. 1 του Συντάγματος (ΑΠ 2111/2014, ΑΠ 1735/2009, ΤΝΠ - Νόμος), αποτελεί δε η
προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και
είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν
αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις - εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου
δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε
σχέση με οποιαδήποτε από τα αγαθά αυτά συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας
της προσωπικότητας (ΑΠ 2111/2014, ό.π.). Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι,
μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη του φυσικού προσώπου, η ψυχική υγεία και ο
συναισθηματικός κόσμος του ανθρώπου, καθώς και η ελευθερία και ειδικότερα, η
ελευθερία για την ανάπτυξη της προσωπικότητας του ανθρώπου, η οποία αναφέρεται
και στις σχέσεις αυτού προς τους άλλους ανθρώπους (ΑΠ 10/2013, ΤΝΠ - Νόμος).
Σύμφωνα έτσι με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων, προϋποθέσεις για την
προστασία της προσωπικότητας είναι: α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας
με πράξη ή παράλειψη άλλου που διαταράσσει μια ή και περισσότερες εκδηλώσεις
της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου
κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη που συμβαίνει
όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα, το οποίο όμως είτε είναι μικρότερης
σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά κατά την
έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ) πταίσμα του
προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω
ηθικής βλάβης εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΑΠ
ΤΝΠ - Νόμος, ΑΠ 2111/2014, ό.π., ΑΠ 1007/2010, ΑΠ 336/2010,

ος). Στην περίπτωση αυτή η παράνομη και συγχρόνως υπαίτια προσβλι
πωπικότητας συνιστά, ασφαλώς, ειδικότερη μορφή αδικοππραξίας (ΑΠ 21
ό.π., ΑΠ 167/2000, ΤΝΠ - Νόμος), οπότε συνδυαστικά εφαρμόζονται και οι δι
των άρθρων 914 και 932 ΑΚ (ΑΠ 2111/2014, ό.π.). Κατά το άρθρο 932 ΑΚ, "Σε
περίπτωση αδικοππραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή
ζημία το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική
ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή
της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του". Κατά την
έννοια του άρθρου αυτού, το δικαστήριο της ουσίας, αφού δεχθεί ότι συνεπεία
αδικοππραξίας προκλήθηκε σε κάποιο πρόσωπο ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη,
καθορίζει στη συνέχεια το ύψος της οφειλόμενης γι' αυτήν χρηματικής ικανοποίησης,
με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη,
ως κριτήρια, το είδος και τη βαρύτητα της προσβολής, τις συνθήκες τέλεσης της
αδικοππραξίας, τη βαρύτητα του πταίσματος του υπόχρεου (στο βαθμό που επηρεάζει
την ένταση της ηθικής βλάβης), τη βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του
δικαιούχου και την περιουσιακή και προσωπική κατάσταση των διαδίκων μερών
(ΟΛΑΠ 9/2015, ΕΛΔ/νη 2015, 1661, ΑΠ 398/2020, ΤΝΠ - Νόμος), χωρίς να απαιτείται
η ειδικότερη αξιολόγηση καθενός στοιχείου (ΑΠ 142/2019, ΑΠ 837/2017, ΤΝΠ -
Νόμος). Ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης αφέθηκε
στην ελεύθερη εκτίμηση του δικαστηρίου, η σχετική κρίση του οποίου δεν υπόκειται,
κατ' αρχήν, σε αναιρετικό έλεγχο, αφού σχηματίζεται από την εκτίμηση των
πραγματικών γεγονότων. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, να τηρείται κατά
τον καθορισμό του ποσού που επιδικάζεται, η αρχή της αναλογικότητας, ως γενική
νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος
Συντάγματος), με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να
υπερβαίνει τα όρια, όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας
και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που
αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια
απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως
δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της
ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον παθόντα), το
σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το
δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά
ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μια δίκαιη ισ

ή πράξεις που έχουν επείγοντα χαρακτήρα (άρθρα 1513 ει-
ς ου. α. ν. ν.), τις οποίες ασκεί ο γονέας με τον οποίο διαμένει το τέκνο
(άτυπης) ενημέρωσης του άλλου γονέα (βλ. σχετ. Βαλτούδη, Συνεπιμέ-
εναλλασσόμενη κατοικία στο νέο Οικογενειακό Δίκαιο, ΕΛΔ/νη 2011, 999 επ., Μ.
Σταθόπουλο, Η νέα ρύθμιση της συνεπιμέλειας, ΕΛΔ/νη 2021, 961). Ωστόσο, κατ'
εξαίρεση του ανωτέρω κανόνα της από κοινού άσκησης της γονικής μέριμνας και μετά
το διαζύγιο ή τη διακοπή της έγγαμης συμβίωσης, προβλέπει το άρθρο 1514 παρ. 2
ΑΚ ότι αν αυτή η από κοινού άσκηση της γονικής μέριμνας είναι αντίθετη προς το
συμφέρον του τέκνου ή ασκείται αντίθετα προς το συμφέρον του τέκνου υπάρχει
δυνατότητα διαφορετικής ρύθμισης εκ μέρους του δικαστηρίου. Τέτοιες περιπτώσεις
ενδεικτικά αναφέρει ο νόμος τις περιπτώσεις που ο ένας γονέας αδιαφορεί ή δεν
συμπράττει στη γονική μέριμνα, ή δεν τηρεί την τυχόν υπάρχουσα συμφωνία για την
άσκηση ή τον τρόπο άσκησης της, ή αν η συμφωνία αυτή είναι αντίθετη προς το
συμφέρον του τέκνου, ή αν η γονική μέριμνα ασκείται αντίθετα προς το συμφέρον του
τέκνου. Οι λόγοι για τους οποίους δεν μπορεί να λειτουργήσει η κοινή μέριμνα μπορεί
να είναι είτε ανυπαίτιοι για τον έναν ή και τους δύο γονείς (π.χ. παντέλως διαφορετικές
απόψεις σε θέματα διαπαιδαγώγησης, μεγάλη απόσταση του τόπου διαμονής των
δύο γονέων, έντονη επαγγελματική απασχόληση του ενός γονέα, μακροχρόνια
απουσία του ενός γονέα) είτε υπαίτιοι (λ.χ. χρησιμοποίηση της άσκησης της
επιμέλειας ως πρόσχημα για την εκδήλωση αισθημάτων εκδίκησης του άλλου γονέα,
ψευδείς καταγγελίες εγκλημάτων κατά της γενετήσιας αξιοπρέπειας του τέκνου, κ.ο.κ.)
(βλ. σχετ. Λέκκα, Η επιμέλεια του παιδιού κατά τον ΑΚ μετά το ν.4800/2021, Μ.
Ράμμου, ΕΛΔ/νη 2011, 1115). Στις περιπτώσεις αυτές καθένας από τους γονείς
προσφεύγει σε διαμεσολάβηση, πλην των περιπτώσεων ενδοοικογενειακής βίας, και
εν τέλει και επί αποτυχίας αυτής αποφασίζει το δικαστήριο. Περαιτέρω, με το άρθρο
1520 ΑΚ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 του ν.4800/2021, ρυθμίζεται το
δικαίωμα επικοινωνίας του γονέα με τον οποίο δε διαμένει το τέκνο, των απώτερων
ανιόντων και τους αδελφούς του, καθώς και το δικαίωμα επικοινωνίας του τέκνου με
τρίτους. Ειδικότερα, κατά τη διατύπωση του ως άνω άρθρου, ο γονέας με τον οποίο
δε διαμένει το τέκνο έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση της, κατά το δυνατό,
ευρύτερης επικοινωνίας με αυτό, στην οποία περιλαμβάνεται τόσο η φυσική
παρουσία και επαφή του με το τέκνο, όσο και η διαμονή του τέκνου στην οικία του
(ν. 4800/2021 α'). Ο γονέας, με τον οποίο διαμένει το τέκνο, οφείλει να διευκολύνει και να
θεί την επικοινωνία του τέκνου με τον άλλο γονέα σε τακτή χρον

περιουσίας του ή πράξεις που έχουν επείγοντα χαρακτήρα (άρθρα 1513 εις εδ. α' ΑΚ), τις οποίες ασκεί ο γονέας με τον οποίο διαμένει το τέκνο της) ενημέρωσης του άλλου γονέα (βλ. σχετ. Βαλτούδη, Συνεπιμέλεια εναλλασσόμενη κατοικία στο νέο Οικογενειακό Δίκαιο, ΕΛΔ/νη 2011, 999 Σταθόπουλο, Η νέα ρύθμιση της συνεπιμέλειας, ΕΛΔ/νη 2021, 961). Ωστόσο, κατ' εξαίρεση του ανωτέρω κανόνα της από κοινού άσκησης της γονικής μέριμνας και μετά το διαζύγιο ή τη διακοπή της έγγαμης συμβίωσης, προβλέπει το άρθρο 1514 παρ. 2 ΑΚ ότι αν αυτή η από κοινού άσκηση της γονικής μέριμνας είναι αντίθετη προς το συμφέρον του τέκνου ή ασκείται αντίθετα προς το συμφέρον του τέκνου υπάρχει δυνατότητα διαφορετικής ρύθμισης εκ μέρους του δικαστηρίου. Τέτοιες περιπτώσεις ενδεικτικά αναφέρει ο νόμος τις περιπτώσεις που ο ένας γονέας αδιαφορεί ή δεν συμπράττει στη γονική μέριμνα, ή δεν τηρεί την τυχόν υπάρχουσα συμφωνία για την άσκηση ή τον τρόπο άσκησής της, ή αν η συμφωνία αυτή είναι αντίθετη προς το συμφέρον του τέκνου, ή αν η γονική μέριμνα ασκείται αντίθετα προς το συμφέρον του τέκνου. Οι λόγοι για τους οποίους δεν μπορεί να λειτουργήσει η κοινή μέριμνα μπορεί να είναι είτε ανυπαίτιοι για τον έναν ή και τους δύο γονείς (π.χ. παντέλως διαφορετικές απόψεις σε θέματα διαπαιδαγώγησης, μεγάλη απόσταση του τόπου διαμονής των δύο γονέων, έντονη επαγγελματική απασχόληση του ενός γονέα, μακροχρόνια απουσία του ενός γονέα) είτε υπαίτιοι (λ.χ. χρησιμοποίηση της άσκησης της επιμέλειας ως πρόσχημα για την εκδήλωση αισθημάτων εκδίκησης του άλλου γονέα, ψευδείς καταγγελίες εγκλημάτων κατά της γενετήσιας αξιοπρέπειας του τέκνου, κ.ο.κ.) (βλ. σχετ. Λέκκα, Η επιμέλεια του παιδιού κατά τον ΑΚ μετά το ν.4800/2021, Μ. Ράμμου, ΕΛΔ/νη 2011, 1115). Στις περιπτώσεις αυτές καθένας από τους γονείς προσφεύγει σε διαμεσολάβηση, πλην των περιπτώσεων ενδοοικογενειακής βίας, και εν τέλει και επί αποτυχίας αυτής αποφασίζει το δικαστήριο. Περαιτέρω, με το άρθρο 1520 ΑΚ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 13 του ν.4800/2021, ρυθμίζεται το δικαίωμα επικοινωνίας του γονέα με τον οποίο δε διαμένει το τέκνο, των απώτερων ανιόντων και τους αδελφούς του, καθώς και το δικαίωμα επικοινωνίας του τέκνου με τρίτους. Ειδικότερα, κατά τη διατύπωση του ως άνω άρθρου, ο γονέας με τον οποίο δε διαμένει το τέκνο έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση της, κατά το δυνατό, ευρύτερης επικοινωνίας με αυτό, στην οποία περιλαμβάνεται τόσο η φυσική παρουσία και επαφή του με το τέκνο, όσο και η διαμονή του τέκνου στην οικία του (άρθρο α'). Ο γονέας, με τον οποίο διαμένει το τέκνο, οφείλει να διευκολύνει και να θεί την επικοινωνία του τέκνου με τον άλλο γονέα σε τακτή χρον

ιάφιο β'). Με την ως άνω ρύθμιση δηλώνεται πανηγυρικά ότι η επικοινωνία
αίωμα και παράλληλα και υποχρέωση του δικαιούχου γονέα. Το
προσωπικό αυτό δικαίωμα του γονέα για επικοινωνία με το ανήλικο
απορρέει από το φυσικό δεσμό του αίματος και του αισθήματος αγάπης, συμπάθειας,
ενδιαφέροντος και στοργής προς αυτό, συντελεί δε στην ανάπτυξη του ψυχικού του
κόσμου και της εν γένει προσωπικότητάς του, αφού σκοπός του δικαιώματος και
καθήκοντος μεταξύ γονέα και τέκνου είναι η διατήρηση του ψυχικού τους δεσμού και η
δυνατότητα άμεσης γνώσης από τον γονέα, με τον οποίο δε διαμένει το τέκνο, για την
ανάπτυξη της προσωπικότητας και την πνευματική ανάπτυξη και την παρακολούθηση
της εν γένει κατάστασης αυτού και η άμβλυνση των συνεπειών της ανώμαλης εξέλιξης
της έγγαμης συμβίωσης (ΕφΑθ 218/2018, ΕφΑθ 500/2018, ΜονΕφΠειρ 628/2020,
ΤΝΠ - Νόμος, ΕφΘεσ 1324/2001, Αρμ 200, 1442). Τυχόν δε αδικαιολόγητη
παρεμπόδιση της επικοινωνίας συνιστά ενδεχομένως καταχρηστική άσκηση της
γονικής μέριμνας, με τις συνέπειες του άρθρου 1532 ΑΚ ή στοιχειοθετεί μεταβολή των
συνθηκών, ικανή να προκαλέσει, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1536 ΑΚ, τη
μεταρρύθμιση της σχετικής δικαστικής απόφασης (ΕφΘεσ 1324/2001, ό.π., ΠολΠρΑθ
124/2021, Αρμ 2021, 1.373). Στα πλαίσια αυτά οι γονείς πρέπει να αποφεύγουν κάθε
ενέργεια που δεν ανταποκρίνεται στο πραγματικό συμφέρον του τέκνου και να
μεριμνούν, ώστε αυτό να παραμένει αλώβητο, εκτός του πεδίου των προσωπικών
τους εντάσεων. Πολύ περισσότερο ο γονέας με τον οποίο διαμένει τέκνο, στη θετική
συνδρομή του οποίου απόκειται η ουσιαστική πραγματοποίηση της επικοινωνίας,
υποχρεούται όχι μόνο να απέχει από κάθε ενέργεια που μπορεί άμεσα ή έμμεσα να
οδηγήσει στην παρεμπόδισή της, αλλά να διευκολύνει και να προωθεί την επικοινωνία
του τέκνου με τον άλλο γονέα, η οποία νοείται ως η εμφύσηση στο παιδί καλών
αισθημάτων για τον άλλο γονέα και η καλή συνεργασία, προκειμένου να καθοριστούν
οι πρακτικές λεπτομέρειες της άσκησης του δικαιώματος επικοινωνίας (βλ. βλ. Ε.
Κουνουγέρη - Μανωλεδάκη, Οικογενειακό Δίκαιο, τ. ΙΙ, έκδ. 2021, σελ. 348, ΕφΘεσ
1324/2001, ό.π., ΠολΠρΑθ 124/2021, ό.π.). Η παρεμπόδιση, δε, της επικοινωνίας του
γονέα με το τέκνο θα μπορεί κατά περίπτωση να εκτιμηθεί και ως προσβολή της
προσωπικότητας του πρώτου (βλ. Λαοδιάννη σε Απ. Γεωργιάδη σε ΑΚ, υπό άρθρο
1520, αρ. 11 με τις εκεί παραπομπές, ΠολΠρΑθ 124/2021, ό.π.), καθόσον η
επικοινωνία του γονέα με το τέκνο του ασκεί ευεργετική επίδραση στο συναισθηματικό
μο, ο οποίος, κατά τα αναλυόμενα στην οικεία θέση της ως άνω
της παρούσας, αποτελεί στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, έτι

παρεμπόδιση της άσκησης του δικαιώματος αυτού να συνιστά προσβολή του δικαιώματος στην προσωπικότητα, η οποία γεννά αξίωση άρσης προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον, καθώς και χρηματικής ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, κατά τα προεκτεθέντα (ΠολΠρΑθ 124/2021, ό.π.). Περαιτέρω, κατά την παράγραφο 2 εδ. α' του άρθρου 1520, οι γονείς δεν έχουν το δικαίωμα να εμποδίζουν την επικοινωνία του τέκνου με τους απώτερους ανιόντες και τους αδελφούς του, εκτός αν συντρέχει σπουδαίος λόγος. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής οι απώτεροι ανιόντες του ανήλικου τέκνου (παππούς και γιαγιά) έχουν ίδιο και αυτοτελές δικαίωμα, που πηγάζει ευθέως από το νόμο, προσωπικής επικοινωνίας με το τέκνο (εγγονό). Σκοπός του δικαιώματος επικοινωνίας του απώτερου ανιόντος, όπως άλλωστε και του ίδιου του γονεά με το ανήλικο τέκνο, είναι η ικανοποίηση του φυσικού αισθήματος αγάπης μεταξύ αυτών και η αποτροπή της αμοιβαίας αποξένωσής τους, η οποία θα ασκούσε βλαπτική επίδραση στο συμφέρον του τέκνου, συντελεί δε στην ανάπτυξη του ψυχικού κόσμου και γενικότερα της προσωπικότητας του τελευταίου, για το λόγο δε αυτό, άλλωστε, αποβλέπει κυρίως στο καλώς εννοούμενο συμφέρον του. Ο αρνητικός τρόπος, με τον οποίο είναι διατυπωμένη η ανωτέρω διάταξη, εξηγείται από το ότι ο νόμος θέλησε να τονίσει την αυθυπαρξία του δικαιώματος επικοινωνίας του απώτερου ανιόντος (παππούς ή γιαγιά) με τον ανήλικο εγγονό ή εγγονή και ότι η ρυθμιζόμενη επικοινωνία των προαναφερόμενων προσώπων είναι δυνατόν, μόνο κατ' εξαίρεση να παρεμποδιστεί από τον γονεά ή τους γονείς που ασκούν τη γονική μέριμνα όταν συντρέχει σοβαρός λόγος, ενώ παρόμοιος αποκλεισμός δεν είναι δυνατός όταν πρόκειται για επικοινωνία του ανήλικου τέκνου με τον γονεά του (ΑΠ 5/2005, ΕΛΔ/νη 2005, 749, ΑΠ 22/1996, ΝοΒ 46, 205, ΑΠ 645/1989, ΕΛΔ/νη 31, 1272). Στα πλαίσια αυτά οι γονείς που ασκούν τη γονική μέριμνα του ανήλικου τέκνου τους, στη θετική συνδρομή των οποίων απόκειται η ουσιαστική πραγματοποίηση της επικοινωνίας με τον απώτερο ανιόντα (παππού ή γιαγιά) οφείλουν να απέχουν από κάθε ενέργεια που μπορεί άμεσα ή έμμεσα να οδηγήσει στην παρεμπόδισή τους. Η παρεμπόδιση δε της επικοινωνίας του απώτερου ανιόντος (παππού ή γιαγιά) με τον ανήλικο εγγονό ή εγγονή θα μπορεί κατά περίπτωση να εκτιμηθεί και ως προσβολή της προσωπικότητας των πρώτων, καθόσον η επικοινωνία του απώτερου ανιόντα (παππού ή γιαγιά) με τον εγγονό ή εγγονή ασκεί ευεργετική επίδραση στο συναισθηματικό του κόσμο, ο οποίος, κατά τα όμοια στην οικεία θέση της πρώτης σκέψης της παρούσας, αποτελεί βασικό στοιχείο της προσωπικότητας του ατόμου, έτσι ώστε η παρεμπόδιση της άσκησης

καιώματος αυτού να συνιστά προσβολή του απόλυτου δικαιώματος προσωπικότητας, η οποία γεννά αξίωση άρσης της προσβολής και παρά ο μέλλον, καθώς και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης προεκτεθέντα. Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 57 έως 60, 297, 298, 299, 914, 932 και 947 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η επί παραλείψει αγωγή, που προβλέπουν οι διατάξεις των άρθρων 57 - 60 ΑΚ, μπορεί να εγερθεί στην περίπτωση κατά την οποία, κατά τα εκτεθέντα, προσβάλλεται η προσωπικότητα του ανθρώπου, σωρευτικά με τις λοιπές περί αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης αξιώσεις, υπό την προϋπόθεση ότι είτε εχώρησε ήδη προσβολή είτε και ανεξάρτητα από προηγούμενη προσβολή, εφόσον υφίσταται βάσιμη απειλή επικείμενης προσβολής (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, ΑΚ 57, αρ. 1, 3, 4, 6, 17, 18, 19, ΠολΠρΑθ 124/2011, Αρμ. 2021, 1373). Αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο προς εκδίκαση των αξιώσεων, οι οποίες απορρέουν από τις διατάξεις των άρθρων 57 - 60 ΑΚ και οι οποίες δεν έχουν περιουσιακό χαρακτήρα και δη αρμόδιο προς εκδίκαση της αγωγής περί άρσης της προσβολής και περί παράλειψης αυτής είναι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 18 αρ. 1 ΚΠολΔ, το Πολυμελές Πρωτοδικείο, ως εισάγουσα (η εν λόγω αγωγή) μη περιουσιακής φύσεως διαφορά (ΕφΑθ 1711/1991, ΕΛΔ/νη 22, 912, ΕφΠειρ 459/2016, αδημ., Γεωργιάδης - Σταθόπουλος ό.π., αρ. 26, Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ, Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση, τόμος Α', έκδ. 1996, υπό το άρθρο 18 αρ. 27, σελ. 207, Κεραμέα - Κονδύλη - Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος Ι, υπό το άρθρο 18, σελ. 62). Εξάλλου, οι αγωγές αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων, υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα, που καθορίζεται βάσει της αξίας του αντικείμενου της διαφοράς και της φύσης αυτής (βλ. Β. Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα, τόμος Α', έκδ. 2001, υπό το άρθρο 57, αρ. 43, 48, σελ. 282 - 283). Στο άρθρο 9 ΚΠολΔ ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι για την εκτίμηση του αντικείμενου της διαφοράς λαμβάνεται υπόψη το αίτημα της αγωγής (εδ. α'), ότι δε συνυπολογίζονται οι παρεπόμενες αιτήσεις για καρπούς, τόκους και έξοδα (εδ. β') και ότι συνυπολογίζονται περισσότερες απαιτήσεις που επιδιώκονται με την ίδια αγωγή (εδ. γ'). Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του ανωτέρω άρθρου συνάγεται ότι, όταν στο ίδιο δικόγραφο σωρεύονται περισσότερες απαιτήσεις του ίδιου ενάγοντος κατά του ίδιου εναγομένου, η σώρευση των οποίων αποτελεί δικαίωμα του ενάγοντος, η αρμοδιότητα, ανεξαρτήτως αν οι απαιτήσεις απορρέουν από την ίδια ιστορική και αιτία ή όχι, προσδιορίζεται από το σύνολο των απαιτήσεων, πο

πτέλεια κάθε σωρευόμενης απαίτησης έναντι των άλλων. Αν οι σωρευόμενες ή κάποιες από αυτές δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα ή υπάγεται εξαιρετική αρμοδιότητα του ειρηνοδικείου ή του μονομελούς πρωτοδικείου δε χωρεί. Στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο θα ερευνήσει την αρμοδιότητα για κάθε απαίτηση, ανάλογα με το ποσό αν είναι αποτιμητή σε χρήμα και ανάλογα με την φύση της αν δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα. Αν για κάθε μία είναι αρμόδιο το δικαστήριο θα εκδικαστούν από αυτό, ενώ αλλιώς το δικαστήριο θα κρατήσει εκείνη, για την οποία έχει αρμοδιότητα, και θα παραπέμψει την άλλη, για την οποία δεν έχει αρμοδιότητα, στο αρμόδιο δικαστήριο, εκτός αν έχουν συνάφεια μεταξύ τους. Στην τελευταία, δε, περίπτωση της συνάφειας θα εφαρμοστούν οι διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 31 ΚΠολΔ, οπότε στην αρμοδιότητα του πολυμελούς πρωτοδικείου υπάγεται και η σωρευόμενη συναφής απαίτηση, για την οποία καθ' ύλην αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο (ΕφΠΕρι 459/2016, αδημ. Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ, Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση, τόμος Α', έκδ. 1996, υπό το άρθρο 9, αρ. 12, 14, σελ. 132, 133).

II. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111, 118 και 119 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως τα δύο τελευταία ίσχυαν, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 4 του ν.4335/2015, από 1^η-1-2016, μετά την αντικατάστασή τους με το άρθρο πρώτο παρ. 2 του ίδιου νόμου και πριν την τροποποίησή τους με το ν.4842/2021 (ΦΕΚ Α'190/13-10-2021, έναρξη ισχύος 1^η-1-2022 - άρθρο 120 του ίδιου νόμου) συνάγεται ότι για την τήρηση της για κάθε αίτηση δικαστικής προστασίας έγγραφης προδικασίας, με ποινή απαραδέκτου, απαιτείται να αναγράφονται σε αυτά τα οριζόμενα στοιχεία, δηλαδή, μεταξύ άλλων, το δικαστήριο ενώπιον του οποίου διεξάγεται η ιδίκτη, το όνομα, το επώνυμο, το πατρώνυμο, η κατοικία και η διεύθυνση και ιδίως οδός και αριθμός της κατοικίας όλων των διαδίκων και των νομίμων αντιπροσώπων τους, καθώς και ο αριθμός φορολογικού μητρώου του διαδίκου που επιδίδει ή υποβάλλει το δικόγραφο και αν πρόκειται για νομικά πρόσωπα η επώνυμία, η διεύθυνση της έδρας τους, καθώς και ο αριθμός του φορολογικού μητρώου τους. Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 παρ. 2, 118 αριθ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως το δεύτερο ίσχυε κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, συνάγεται ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει, σαφή έκθεση των γεγονότων, τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκηση αυτής από τον ενάγοντα κατά το νόμο, ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και ορισμένη αίτηση έκδοσης δε στο δικόγραφο της αγωγής των πραγματικών περιστατικών

έπει να είναι όσα είναι νομικώς ικανά και αναγκαία για τη θεμελί-
ξιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται και τα οποία πρέπει να αναφέ-
ρεται σαφήνεια, ώστε να εξατομικεύουν την επίδικη έννομη σχέση κα-
ταλείπεται αμφιβολία για την αξίωση, η οποία απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητη
για να υπάρχει η δυνατότητα, το μεν δικαστήριο να κρίνει τη νομική βασιμότητα της
αγωγής και να διατάξει τις δέουσες αποδείξεις, ο δε εναγόμενος να μπορεί να αμυνθεί
κατά της αγωγικής αξίωσης που θεμελιώνεται επ' αυτών με ανταπόδειξη ή ένσταση.
Όταν στο δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχονται τα πιο πάνω στοιχεία ή όταν αυτά
περιέχονται κατά τρόπο ελλιπή ή ασαφή, τότε η έλλειψη αυτή καθιστά μη νομότυπη
την άσκησή της, επιφέρει δε την απόρριψή της ως απαράδεκτης λόγω αοριστίας, είτε
κατόπιν προβολής της σχετικής ένστασης, είτε και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο
της ουσίας (ΑΠ 387/2019, ΑΠ 18/2018, ΑΠ 41/2018, ΑΠ 640/2014, ΤΝΠ - Νόμος).

III. Με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι ο πρώτος από
αυτούς είναι πατέρας του εκ νόμιμου γάμου με την εναγομένη γεννηθέντος στις 29-3-
2017 ανήλικου τέκνου , και ο δεύτερος και η τρίτη από αυτούς είναι απώτεροι
ανιόντες από την πατρική γραμμή, παππούς και γιαγιά, αντίστοιχα, του ως άνω
ανήλικου τέκνου του υιού τους πρώτου ενάγοντος, το οποίο από τη διάσπαση της
έγγαμης συμβίωσης των γονέων του διαμένει με την εναγομένη μητέρα του. Ότι με
την υπ' αριθ. 282/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας (ειδική
διαδικασία οικογενειακών διαφορών) απαγγέλθηκε η λύση του γάμου του πρώτου
ενάγοντος με την εναγομένη, που τελέσθηκε με νόμιμο πολιτικό τύπο στις 6-3-2017,
στο Βαθύ Αυλίδος Ν. Εύβοιας και ρυθμίστηκε οριστικά το δικαίωμα της προσωπικής
επικοινωνίας των εναγόντων με το ως άνω ανήλικο τέκνο, κατά τον αναφερόμενο
στην ως άνω απόφαση, τρόπο. Ότι η απόφαση αυτή, που κηρύχθηκε προσωρινά
εκτελεστή κατά την ως άνω διάταξη της ρύθμισης του δικαιώματος της προσωπικής
επικοινωνία των εναγόντων με το εν λόγω ανήλικο τέκνο, δημοσιεύθηκε στις 19-6-
2020 και επιδόθηκε στην εναγομένη, μετά σχετικής επιταγής κάτω από αντίγραφο εξ
απογράφου, στις 13-7-2020. Ότι η εναγομένη έχει αδικαιολόγητα παρεμποδίσει την
επικοινωνία με την ως άνω ανήλικη κατά τις εορτές Χριστουγέννων 2020 -
Πρωτοχρονιά 2021 και από το μήνα Φεβρουάριο 2021 και μέχρι την άσκηση της
αγωγής, ήτοι έχει αρνηθεί την παράδοσή της σε αυτούς, επιπλέον δε την παρέδωσε
την ημέρα των γενεθλίων της στις 29-3-2021, ενώ από το μήνα Φεβρουάριο 2021 και
την άσκηση της αγωγής αποκλείει και την καθημερινή τηλεφωνική επι-
στά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή, με αποτέλεσμα να έχουν α

επαφή μαζί της. Ότι ο κατά τα ως άνω αποκλεισμός - ματαίωση - παρεμ
 επικοινωνίας των εναγόμενων με τη θυγατέρα του πρώτου και εγγο
 υεύτερου και της τρίτης αυτών (εναγόντων) είχε ως συνέπεια πίκρα, απογοι
 στενοχώρια, ακύρωση του ρόλου αυτών ως γονέα και απώτερων ανιόντων,
 αντίστοιχα, και σοβαρό κλονισμό του ψυχοσυναισθηματικού τους κόσμου. Ότι η από
 πρόθεση μη συμμόρφωση της εναγομένης προς την ως άνω δικαστική απόφαση
 συνιστά και ποινικά κολάσιμη πράξη, κατ' άρθρο 169 Α του νέου Ποινικού Κώδικα.
 Ότι το δικαίωμα προσωπικής επικοινωνίας του γονέα με το τέκνο που δε διαμένει μαζί
 του είναι δικαίωμα λειτουργικό του γονέα, δηλαδή οικογενειακό δικαίωμα, αλλά
 ταυτόχρονα και δικαίωμα που απορρέει από την προσωπικότητα του γονέα, καθώς
 και των απώτερων ανιόντων, θεμελιούμενο στο άρθρο 1520 παρ. 1 και 2 ΑΚ, το
 οποίο αποτελεί εξειδίκευση του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος για την ελεύθερη
 ανάπτυξη της προσωπικότητας και επομένως, η εναγομένη με την αδικαιολόγητη
 παρεμπόδιση της επικοινωνίας των εναγόντων με τη θυγατέρα του πρώτου και
 εγγονή του δεύτερου και της τρίτης από αυτούς, κατά τα προαναφερόμενα,
 προσέβαλε παράνομα και υπαίτια την προσωπικότητά τους και ως εκ τούτου,
 υπέστησαν ηθική βλάβη, δικαιούμενοι για το λόγο αυτό χρηματική ικανοποίηση.
 Σύμφωνα με το ιστορικό αυτό οι ενάγοντες ζητούν με την αγωγή, όπως παραδεκτά με
 τις προτάσεις τους περιόρισαν το αίτημά της όσον αφορά την επιδίκαση χρηματικής
 ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης σε εν μέρει καταψηφιστικό και εν μέρει
 αναγνωριστικό, να υποχρεωθεί η εναγομένη να άρει την προσβολή της
 προσωπικότητάς τους και να την παραλείπει στο μέλλον, ήτοι να επιτρέπει
 ανεμπόδιστα την επικοινωνία τους με την ανήλικη , θυγατέρα του πρώτου και
 εγγονή του δεύτερου και της τρίτης από αυτούς, σύμφωνα με το διατακτικό της υπ'
 αριθ. 282/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας, με την απελή
 χρηματικής ποινής εις βάρος της και υπέρ αυτών 30.000 ευρώ για κάθε παράβαση
 του διατακτικού της απόφασης που θα εκδοθεί. Επίσης, ζητούν: α) να υποχρεωθεί η
 εναγομένη να καταβάλει, ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της
 ηθικής βλάβης που υπέστησαν από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της, το ποσό
 των 15.000 ευρώ στον πρώτο ενάγοντα και το ποσό των 7.000 ευρώ σε καθένα από
 τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής
 μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, β) να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη είναι
 ωμένη να καταβάλει, ως χρηματική ικανοποίηση για την ίδια ως άνω
 των 35.000 ευρώ στον πρώτο ενάγοντα και το ποσό των 18.000 ε

ιένα από τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων, αμφότερα δε τα π
ιένα, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξό
να κηρυχθεί η εκδοθσόμενη, κατά την προηγούμενη διάταξή της π
εκτελεστή, δ) να απαγγελθεί κατά της εναγομένης προσωπική κράτηση, λόγω της
αδικοπραξίας της, διάρκειας ενός έτους, ως μέσο αναγκαστική εκτέλεσης της
απόφασης που θα εκδοθεί, κατά την προηγούμενη διάταξή της για χρηματική
ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Τέλος, ζητούν να καταδικαστεί η εναγομένη στη
δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήμα η υπό κρίση
αγωγή αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται να συζητηθεί ενώπιον του
Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 7, 9 εδ. α', 14 παρ. 2, 18 και 22 ΚΠολΔ), κατά την τακτική
διαδικασία, καθόσον, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στους ανωτέρω νομικούς
συλλογισμούς, το κύριο αντικείμενο της ένδικης αγωγής αφορά στην προσβολή της
προσωπικότητας των εναγόντων και τις εξ αυτής αξιώσει της άρσης και της
παράλειψης της προσβολής στο μέλλον, αρμόδιο, δε, για την εκδίκαση των εν λόγω
αξιώσεων είναι το πολυμελές πρωτοδικείο, λόγω του μη περιουσιακού χαρακτήρα
αυτών. Συνακόλουθα, σύμφωνα με τα αναπτυχθέντα στην οικεία θέση της υπό
στοιχείο Ι μείζονας σκέψης της παρούσας, αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση και
του αιτήματος της επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας
και της επικαλούμενης προσβολής της προσωπικότητας και της επικαλούμενης
αδικοπραξίας, επίσης, τυγχάνει το πολυμελές πρωτοδικείο, λόγω και της συνάφειας
της χρηματικής αυτής απαίτησης με τη μη αποτιμητή σε χρήμα αξίωση για άρση και
παράλειψη της προσβολής στο μέλλον. Είναι δε ορισμένη, απορριπτομένων των περί
του αντιθέτου αιτιάσεων της εναγομένης, καθώς αυτές αφορούν την ουσία της
υπόθεσης, ο δε ισχυρισμός αυτής (εναγομένης) ότι δεν αναφέρεται στο δικόγραφο της
αγωγής η διεύθυνση της κατοικίας των εναγόντων (οδός και αριθμός) είναι
απαράδεκτος ως αλυσιτελής, ελλείπει έννομου συμφέροντος της εναγομένης, αφού
αυτή δε συνδέει την προβαλλόμενη πλημμέλεια με κάποια έννομη συνέπεια και δεν
επικαλείται την ύπαρξη βλάβης που προκαλείται σε αυτήν από το ως άνω σφάλμα,
ώστε να αξιολογηθεί (βλ. ΑΠ 1226/2017, ΤΝΠ - Νόμος). Σε κάθε περίπτωση, πάντως,
η εναγομένη γνωρίζει την ακριβή διεύθυνση της κατοικίας των εναγόντων, που
αναγράφεται στο δικόγραφο της αγωγής (βλ. προσκομιζόμενες με επίκληση από την
ίδια από 5-10-2018 έγκληση - μήνυσή της σε βάρος του δεύτερου και της τρίτης των
εναγόντων, που υπέβαλε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Χαλκίδας και την από
121 ένορκη εξέτασή της - υποβολή μήνυσης σε βάρος του πρώτου ε

Α.Τ. Χαλκίδας. Περαιτέρω, και σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στις μείζονες παρούσας, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 299, 340, 346, 914, 932 εδ. α' και β', 1520 παρ. 1 και 2 ΑΚ, 169 ΠΚ, 70, 74, 176, 191 παρ. 2, 907, 908 παρ. 1 εδ. δ', 946, 947 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος περί απαγγελίας της προσωπικής κράτησης σε βάρος της εναγομένης, διάρκειας ενός (1) έτους, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της παρούσας στο ως άνω καταψηφιστικό και αναγνωριστικό αίτημα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο. Και τούτο διότι, κατά το μέρος που αφορά την καταβολή από την εναγομένη για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης στον πρώτο ενάγοντα του ποσού των 15.000 ευρώ και σε καθένα από τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων του ποσού των 7.000 ευρώ, η ένδικη καταψηφιστική απαίτηση εκάστου των εναγόντων υπολείπεται του ποσού των 30.000 ευρώ, για το οποίο επιτρέπεται προσωπική κράτηση (άρθρο 1047 παρ. 2 ΚΠολΔ), ενώ κατά το μέρος που αφορά την αναγνώριση της υποχρέωσης της εναγομένης να καταβάλει για την ίδια ως άνω αιτία στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 25.000 ευρώ και σε καθένα από τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων το ποσό των 18.000 ευρώ, διότι το εν λόγω αίτημα δεν προσήκει σε αναγνωριστική αγωγή, καθώς η εκδοθησόμενη επ' αυτής απόφαση δεν αποτελεί τίτλο εκτελεστό (άρθρο 904 παρ. 1 και 2 στοιχ. α' ΚΠολΔ) και επομένως δεν επιτρέπεται έμμεση αναπληρωματική εκτέλεσή της (ΕφΑθ 628/2003, ΕΛΔ/νη 2004, 1470, ΕφΑθ 292/2001, ΕΛΔ/νη 2001, 1663). Περαιτέρω, για το παραδεκτό της συζήτησης της αγωγής τηρήθηκε η διαδικασία, που προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 1, 2, 6 και 7 του ν.464-/2019 "Διαμεσολάβηση σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις - Περαιτέρω εναρμόνιση προς οδηγία 2008/52 κ.λ.π. διατάξεις", δοθέντος ότι οι ενάγοντες προσκομίζουν με νόμιμη επίκληση με τις από 19-7-2021 προτάσεις τους: α) Το κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ν.4640/2019 προηγούμενο της άσκησης της αγωγής από 23-2-2021 ενημερωτικό έγγραφο για τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς με διαμεσολάβηση και β) το κατ' άρθρο 7 παρ. 4 του ν.4640/2019 από 16-7-2021 πρακτικό περάτωσης της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας, υπογεγραμμένο από τη διαμεσολαβήτρια Παναγιώτα Δασκαλοπούλου του Ταξιάρχη, κάτοικο Χαλκίδας και όλους τους συμμετέχοντες. Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη αγωγή να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αντικείμενο αυτής (αγωγής) καταβλήθηκε από ενάγοντες το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις αναλογούσες σε αυτή υξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. υπ' αριθ. 402870432951 115 0012, 40285

προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δε γίνεται ειδική
ένα μνεία, που είναι, όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται
ιαστική διάγνωση της ένδικης διαφοράς (ΜονΕφΘεσ 545/2021, ΤΝΠ -
μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται: α) τα δικόγραφα και οι δικαστικές αποφάσεις
από προηγηθείσες μεταξύ του πρώτου ενάγοντος και της εναγομένης δίκες ενώπιον
των πολιτικών δικαστηρίων του Πρωτοδικείου Χαλκίδας, καθώς και οι αποφάσεις των
ποινικών δικαστηρίων με μηνυτές ή κατηγορούμενους τους ίδιους διαδίκους (πρώτο
ενάγοντα και εναγομένη), που λαμβάνονται υπόψη για τη συναγωγή δικαστικών
τεκμηρίων (ΜονΕφΠατρ 155/2021, ΜονΕφΑιγ 92/2019, ΜονΕφΘεσ 2948/2017, ΤΝΠ -
Νόμος), β) η με αριθμό 121/2018 ένορκη βεβαίωση της του
του Ειρηνοδίκη στο Ειρηνοδείο Χαλκίδας,
που λήφθηκε με πρωτοβουλία της εδώ εναγομένης με αφορμή προγενέστερη δίκη
ασφαλιστικών μέτρων μεταξύ της τελευταίας και του εδώ πρώτου ενάγοντος, έστω και
αν ελήφθησαν χωρίς κλήτευση του αντιδίκου της, που λαμβάνονται υπόψη για τη
συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 1186/2021, ΑΠ 277/2020, ΤΝΠ - Νόμος), γ) οι
προσκομιζόμενες εγκλήσεις - μηνύσεις, που συνεκτιμώνται για τη συναγωγή
δικαστικών τεκμηρίων (ΜονΕφΑιγ 92/2019, ό.π.), δ) οι προσκομιζόμενες από τους
διαδίκους φωτογραφίες, των οποίων η γνησιότητα δεν αμφισβητείται από την αντίδικο
πλευρά εκείνης που τις προσκομίζει (άρθρα 444 αρ. 3, 448 παρ. 2, 457 ΚΠολΔ)
(ΕφΑιγ 101/2021, ΕφΠειρ 76/2020, ΤΝΠ - Νόμος), ε) οι προσκομιζόμενες με νόμιμη
επίκληση από την εναγομένη από 10-5-2021 και 8-7-2021 εκθέσεις "Ψυχολογικής
Αξιολόγησης" της ανήλικης που συντάχθηκαν με
πρωτοβουλία της εναγομένης μητέρας της από την ψυχολόγο (BA - Bsc -
ψυχοθεραπεύτρια (CBT) οι οποίες ως εξώδικες γνωμοδοτήσεις
εκτιμώνται ελεύθερα, κατ' άρθρο 390 ΚΠολΔ, στ) την προσκομιζόμενη με επίκληση
από τους διαδίκους με αριθμό πρωτοκόλλου 14234/26-4-2021 Γνωμάτευση
Ψυχολόγων του Συλλόγου Ελλήνων Ψυχολόγων, η οποία ως εξώδικη γνωμοδότηση
εκτιμάται ελεύθερα, κατ' άρθρο 390 ΚΠολΔ, ζ) την προσκομιζόμενη με επίκληση από
τους ενάγοντες από 19-3-2021 έκθεση κοινωνικής έρευνας της κοινωνικής λειτουργού
του Δήμου Χαλκιδέων η οποία εκτιμάται ελεύθερα, κατ'
άρθρο 390 ΚΠολΔ, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται
υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), χωρίς να λαμβάνονται υπόψη το
ό και βιντεοσκοπικό υλικό - ψηφιακή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων
κι"), που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, το οποίο δεν ι

λογηθεί αποδεικτικά, καθώς συνιστά απογορευμένο αποδεικτικό μέσο (θε-
ανένανς από αυτούς δεν επικαλείται, ούτε προσκομίζει συγκεκριμένη ειση-
κριτική δάταξη ή βούλευμα δικαστικού συμβουλίου, επιτρεπτικό μίας
λήψης (άρθρο 4 του π.δ. 47/2005 βλ. σχετ. ΠολΠρΘεσ 3256/2015, ΤΝΠ - Νόμος)
πλήρως αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος ενάγων, υιός
του δεύτερου και της τρίτης των εναγόντων, τέλεσε με την εναγομένη νόμιμο γάμο,
κατά τον πολιτικό τύπο, στο Βαθύ Αυλίδος Ν. Εύβοιας, στις 6-4-2017, από τον οποίο
(γάμο) απέκτησαν ένα θήλυ τέκνο, τη που γεννήθηκε στις 29-
3-2017. Η έγγαμη συμβίωση των ως άνω διαδίκων δεν εξελίχθηκε ομαλά, με
αποτέλεσμα την οριστική διάσπαση αυτής στις 29-10-2017. Έκτοτε, το ανήλικο τέκνο
διαμένει με την ενάγομενη μητέρα του στην κατοικία της στο Βαθύ Αυλίδος. Με την
υπ' αριθ. 243/2018 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας (διαδικασία
ασφαλιστικών μέτρων) η επιμέλεια του ανηλίκου ανατέθηκε προσωρινά στην
εναγομένη, ο πρώτος ενάγων υποχρεώθηκε να καταβάλει στην εναγομένη, για
λογαριασμό του ανηλίκου, το ποσό των 200 ευρώ μηνιαίως, ενώ ρυθμίστηκε
προσωρινά το δικαίωμα της προσωπικής επικοινωνίας του πρώτου ενάγοντος με το
ανήλικο τέκνο, κατά τον αναφερόμενο στην ως άνω απόφαση τρόπο. Με την υπ'
αριθ. 709/2018 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας (διαδικασία
ασφαλιστικών μέτρων) ρυθμίστηκε προσωρινά το δικαίωμα της προσωπικής
επικοινωνίας του δεύτερου και της τρίτης των εναγόντων (απώτερων ανιόντων από
την πατρική γραμμή - παππούς και γιαγιά, αντίστοιχα) με την ανήλικη εγγονή τους,
κατά τον αναφερόμενο σε αυτή (απόφαση) τρόπο, ενώ με την υπ' αριθ. 144/2019
απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας (ειδική διαδικασία οικογενειακών
διαφορών) ανατέθηκε αποκλειστικά στην εναγομένη η άσκηση της επιμέλεια του
προσώπου του ως άνω ανηλίκου τέκνου και υποχρεώθηκε ο πρώτος ενάγων να
καταβάλει στην εναγομένη, για λογαριασμό του ανηλίκου τέκνου της, το ποσό των
200 ευρώ μηνιαίως, για χρονικό διάστημα δύο ετών από την επίδοση της αγωγής.
Περαιτέρω, από τα ίδια πιο πάνω αποδεικτικά στοιχεία πλήρως αποδείχθηκαν και τα
εξής: Δυνάμει της υπ' αριθ. 282/19-6-2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Χαλκίδας (ειδική διαδικασία οικογενειακών διαφορών), η οποία έκρινε ότι η οριστική
διάσπαση της έγγαμης συμβίωσης των ως άνω διαδίκων (πρώτου ενάγοντος και
εναγομένης) οφείλεται σε υπαιτιότητα αμφοτέρων των συζύγων, απαγγέλθηκε η λύση
ixύ των άνω διαδίκων γάμου, ενώ ρυθμίστηκε οριστικά το δικαίω-
ικής επικοινωνίας των εναγόντων με το ως άνω ανήλικο τέκ

ομένης και του πρώτου ενάγοντος ως εξής: α) Κάθε πρώτη και τρίτη εβδομάδα του μήνα από ώρα 18:00 της Παρασκευής και μέχρι ώρα 18:00 της Κυριακής, β) δεύτερη και τέταρτη εβδομάδα του μήνα από ώρα 18:00 της Παρασκευής και μέχρι ώρα 18:00 του Σαββάτου, γ) κατά τις εορτές των Χριστουγέννων - Πρωτοχρονιάς, από ώρα 10:00 της 24^{ης} Δεκεμβρίου και μέχρι ώρα 18:00 της 30^{ης} Δεκεμβρίου κατά τα μονά έτη και από ώρα 10:00 της 30^{ης} Δεκεμβρίου και μέχρι ώρα 18:00 της 6^{ης} Ιανουαρίου κατά τα ζυγά έτη, δ) κατά τις εορτές του Πάσχα από ώρα 10:00 του Σαββάτου του Λαζάρου και μέχρι ώρα 18:00 της Δευτέρας της Διακαινησίμου εβδομάδας κατά τα μονά έτη και από ώρα 10:00 της Δευτέρας της Διακαινησίμου εβδομάδας και μέχρι την Κυριακή του Θωμά κατά τα ζυγά έτη, ε) κατά τις θερινές διακοπές από ώρα 10:00 της 1^{ης} Ιουλίου και μέχρι ώρα 21:00 της 15^{ης} Ιουλίου και από ώρα 10:00 της 16^{ης} Αυγούστου και μέχρι ώρα 21:00 της 31^{ης} Αυγούστου, στ) κατά την ημέρα των γενεθλίων του και της ονομαστικής του εορτής, από ώρα 14:00 και μέχρι ώρα 18:00. Το ανήλικο τέκνο θα παραλαμβάνουν οι ενάγοντες από την οικία της εναγομένης, κατά τα προαναφερόμενα χρονικά διαστήματα επικοινωνίας και θα το επιστρέφουν επίσης οι ίδιοι στην οικία της, κατά τη λήξη του χρόνου επικοινωνίας. Επιπλέον, δε, ορίζεται επικοινωνία των εναγόντων με το ανήλικο τέκνο καθημερινά, από ώρα 18:00 και μέχρι ώρα 17:00 μέσω του σταθερού τηλεφώνου της οικίας της εναγομένης, ήτοι κινητού τηλεφώνου αυτής, σε αριθμούς, τους οποίους οφείλει να τους γνωστοποιήσει και να διατηρεί προσβάσιμους. Η ως άνω απόφαση, κατά την παραπάνω διάταξή της, κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή. Ακολούθως, η εν λόγω απόφαση απείλησε σε βάρος της εναγομένης, για κάθε εκ μέρους της παράβαση της ως άνω διάταξης αυτής (απόφασης) περί της επικοινωνίας των εναγόντων με το ανήλικο τέκνο, χρηματική ποινή, ποσού χιλίων (1.000) ευρώ και προσωπική κράτηση, διάρκειας ενός (1) μηνός. Οι ενάγοντες την παραπάνω υπ' αριθ. 282/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας επέδωσαν στην εναγομένη μετά της σχετικής επιταγής κατώ από αντίγραφο εξ απογράφου εκτελεστού, που αφορά τη διάταξη αυτής (απόφασης) για την προσωπική επικοινωνία αυτών (εναγόντων) με το ανήλικο τέκνο στις 13-7-2020 (βλ. προσκομ. υπ' αριθ. 9027Δ'/13-7-2020 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Εύβοιας με έδρα το Πρωτοδικείο Χαλκίδας Νικολάου Ι. Αντωνίου). Κατά της ως άνω απόφασης η εναγομένη άσκησε την από 1-9-2020 (με γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης 2374/203/11-9-2020) έφεση εναντίον του Μονομελούς Εφετείου Εύβοιας, όπου εκκρεμεί. Επιπλέον, με την αφερχθέντα αποδεικτικά στοιχεία πλήρως αποδείχθηκε ότι η ε

ρεμπόδιζε την προσωπική επικοινωνία των εναγόντων με την ανήλικη
ζόμενο χρονικό διάστημα με την ως άνω απόφαση κατά τις εορτές Χριστού
20 - Πρωτοχρονιάς 2021, ήτοι αρνήθηκε την παράδοσή του σε αυτούς.
10:00 της 30^{ης} Δεκεμβρίου 2020 και μέχρι ώρα 18:00 της 6^{ης} Ιανουαρίου 2021 και
μηνός Φεβρουαρίου και μέχρι όχι μόνο την άσκηση της αγωγής (ημερομηνία
επίδοσης 13-4-2021), αλλά και μετά αρνήθηκε εξακολουθητικά την παράδοσή της α)
κάθε πρώτη και τρίτη εβδομάδα του μήνα, από ώρα 18:00 της Παρασκευής και μέχρι
ώρα 18:00 της Κυριακής και β) κάθε δεύτερη και τέταρτη εβδομάδα του μήνα από
ώρα 18:00 της Παρασκευής και μέχρι ώρα 18:00 του Σαββάτου, δηλαδή δεν τους την
παρέδωσε για επικοινωνία στις 5-2-2021, 12-2-2021, 19-2-2021, 26-2-2021, 5-3-2021,
12-3-2021, 19-3-2021 και 26-3-2021. Έτι περαιτέρω, δεν τους την παρέδωσε την
ημέρα των γενεθλίων της, ήτοι στις 29-3-2021 από ώρα 14:00 και μέχρι ώρα 18:00,
ενώ από μηνός Φεβρουαρίου 2021 και μέχρι όχι μόνο την άσκηση της αγωγής αλλά
και μετά απέκλεισε και την καθημερινή τηλεφωνική επικοινωνία τους, από ώρα 18:00
και μέχρι ώρα 19:00. Για το λόγο αυτό ο πρώτος ενάγων στις 30-12-2021, 8-2-2021,
12-2-2021, 19-2-2021, 26-2-2021, 5-3-2021, 13-3-2021, 19-3-2021, 26-3-2021, 29-3-
2021, 3-4-2021, 26-4-2021, 28-4-2021, 28-5-2021 και 28-6-2021 υπέβαλε έγκληση
στο Α.Τ. Χαλκίδας κατά της εναγομένης για παραβίαση της ως άνω υπ' αριθ.
282/2020 δικαστικής απόφασης, λόγω παρεμπόδισης της επικοινωνίας του με τη
θυγατέρα τους κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα (σχετικά τα υπ' αριθ.
πρωτ. 1019/26/3996-α/2021, 1019/26/3996-γ/2021, 1019/26/3996-β/2021,
1019/26/3996-δ/2021, 1019/26/4042-β/2021, 1019/26/4042-γ/2021,
1019/26/4042-δ/2021, 1019/4042-ε/2021, 1019/26/4042-στ'/2021,
1019/26/4042-ζ'/2021, 1019/26/102-α/2021, 1019/26/4093-α'/2021, 1019/26/4093-β'/
2021, 1019/26/4093-α'/2021, 1019/26/4093-β'/2021 ακριβή αντίγραφα από το βιβλίο
αδικημάτων και συμβάντων του Α.Τ. Χαλκίδας, καθώς και τις από 26-2-2021 και 9-7-
2021 εκθέσεις ένορκης εξέτασης του πρώτου ενάγοντος στο Α.Τ. Χαλκίδας). Επίσης,
για τον ίδιο ως άνω λόγο και η τρίτη εναγομένη στις 31-12-2020, 8-2-2021, 18-2-2021
και την 1^η-3-2021 υπέβαλε έγκληση στο Α.Τ. Χαλκίδας κατά της εναγομένης για
παραβίαση της ως άνω υπ' αριθ. 282/2020 δικαστικής απόφασης, λόγω
παρεμπόδισης της επικοινωνίας της με την εγγονή της - κατά την 30-12-2020,
31-12-2020, 6-2-2020, 13-2-2020, 19-2-2021 και 26-2-2021 (σχετικά τα υπ' αριθ.
πρωτ. 1010/2/45-α'/2021, 1010/2/45-β'/2021, 1010/2/45-γ'/2021, 1010/2/45-ι'
ντίγραφα από το βιβλίο αδικημάτων και συμβάντων του Α.Τ. Χαλκίδ

ισμοί της εναγομένης ότι η ίδια δεν εμποδίζει την επικοινωνία των εναγόμενων με την ανήλικη θυγατέρα της και ότι αυτή (θυγατέρα της) δεν επιθυμεί και κανένα να επικοινωνήσει με τους ενάγοντες πατέρα της, παππού και γιαγιάς. Ουσιαστικά αποδείχθηκαν και ως εκ τούτου η επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στους ισχυρισμούς αυτούς ένσταση καταχρηστικής άσκησης του αγωγικού δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσίαν. Εξάλλου, η εναγομένη, ως έχουσα την επιμέλεια οφείλει κατά τα εκτιθέμενα και στο οικείο σημείο της πρώτης μείζονας σκέψης, να συνδράμει στην ουσιαστική πραγματοποίηση της επικοινωνίας του τέκνου με τους ενάγοντες - πατέρα του και παππού του και γιαγιά του, ενθαρύνοντας αυτήν και προετοιμάζοντας κατάλληλα το τέκνο οφείλει, κατά τα εκτιθέμενα και στο οικείο σημείο της πρώτης μείζονας σκέψης, να συνδράμει στην ουσιαστική πραγματοποίηση της επικοινωνίας του τέκνου με τους ενάγοντες - πατέρα του, παππού του και γιαγιά του, ενθαρύνοντας αυτήν και προετοιμάζοντας κατάλληλα το τέκνο, λαμβανομένης υπόψιν και της ιδιαίτερα νεαρής ηλικίας αυτούς (4 ετών κατά το χρόνο κατάθεσης της αγωγής) και του γεγονότος ότι η διάσταση των διαδίκων - γονέων του επήλθε πριν καν αυτό συμπληρώσει τον πρώτο χρόνο της ζωής του (29-3-2017 η γέννηση του τέκνου, 29-10-2017 η διάσταση της συμβίωσης) και επομένως δεν έχει μνήμες από τους γονείς του ως ζευγάρι και ευλόγως δεν πρόλαβε να αναπτύξει σχέση με τον πατέρα του. Συνεπώς, η καλή διάθεση και η συνεργασία εκ μέρους της εναγομένης μητέρα του είναι προϋποθέσεις απαραίτητες προκειμένου η ανήλικη να σφυρηλατήσει ισχυρούς δεσμούς και με τον μη έχοντα την επιμέλεια πρώτο ενάγοντα πατέρα της, καθώς και με τους δεύτερο και τρίτο των εναγόντων παππού της και γιαγιά της, αντίστοιχα, δεσμοί που κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας είναι ιδιαίτερα σημαντικοί για την αρμονική ανάπτυξη της προσωπικότητάς της, τη συναισθηματική και ψυχική της ισορροπία και τη γενικότερη θετική μελλοντική της εξέλιξη. Ωστόσο, η εναγομένη στην πράξη όχι μόνο δε διευκολύνει, αλλά παρεμποδίζει, όπως αναλύθηκε ανωτέρω, την επικοινωνία των εναγόντων με την ανήλικη θυγατέρα του πρώτου από αυτούς και εγγονή του δεύτερου και της τρίτης των εναγόντων, παρεμπόδιση που συνιστά παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητάς αυτών (εναγόντων), καθόσον έχουν αποξενωθεί από τη θυγατέρα του ο πρώτος ενάγων και την εγγονή τους οι δεύτερος και τρίτος των εναγόντων, η οποία βρίσκεται σε κρίσιμη ηλικία για τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς της και των σχέσεών της με τους οικείους της. Ένεκα της υπαίτιας προσβολής και των σχέσεών της με τους οικείους της, οι ενάγοντες υπέστησαν ηθική και υλική βλάβη και υποχρεούνται να αποζημιώσουν την εναγομένη.

νιστάμενη στην αποξένωση από τη θυγατέρα του ο πρώτος από αυτούς
ονή τους ο δεύτερος και η τρίτη από τους ενάγοντες και την εξ αυτών
ογοήτευση, στενοχώρια και ακύρωση του πατρικού ρόλου του πρώτου
για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούνται την επιδίκαση εύλογης χρηματικής
ικανοποίησης. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη του τις συνθήκες υπό τις οποίες
τελέσθηκε η ανωτέρω αδικοπραξία (προσβολή της προσωπικότητας) κατά των
εναγόντων, το είδος και την ένταση της προσβολής, το βαθμό υπαιτιότητας της
εναγομένης και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση όλων των διαδίκων, κρίνει ότι
η εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης των εναγόντων, πρέπει για την
ως άνω εξακολουθητική πράξη να καθοριστεί στο ποσό των 4.500 ευρώ για τον
πρώτο ενάγοντα και στο ποσό των 1.500 ευρώ για καθένα από τους δεύτερο και τρίτη
των εναγόντων. Το ποσό αυτό είναι εύλογο (άρθρο 932 ΑΚ), δηλαδή ανάλογο με τις
ως άνω συγκεκριμένες περιστάσεις της ένδικης περίπτωσης, αλλά και σύμφωνα με
την αρχή της αναλογικότητας, υπό την εκτεθείσα έννοια στην οικεία θέση της πρώτης
μείζονας σκέψης της παρούσας. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερθέντων, πρέπει η
κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να γίνει εν μέρει δεκτή ως
βάσιμη και κατ' ουσίαν και α) να υποχρεωθεί η εναγομένη να άρει την προσβολή της
προσωπικότητας των εναγόντων και να την παραλείπει στο μέλλον, ήτοι να
υποχρεωθεί να επιτρέπει ανεμπόδια την επικοινωνία των εναγόντων με το ανήλικο
τέκνο (θυγατέρα του πρώτου ενάγοντος και εγγονή των δεύτερου και τρίτης των
εναγόντων), σύμφωνα με το διατακτικό της υπ' αριθ. 282/2020 απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας επ' απειλή χρηματικής ποινής εις βάρος της και
υπέρ των εναγόντων 1.000 ευρώ για κάθε παράβαση του διατακτικού της απόφασης
αυτής και β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο των εναγόντων το
ποσό των 4.500 ευρώ και σε καθένα από τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων το
ποσό των 1.500 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την
ολοσχερή εξόφληση, απορριπτομένου ως κατ' ουσίαν αβάσιμου του παρεπόμενου
αιτήματος της αγωγής περί κηρύξεως της απόφασης κατά την εν λόγω διάταξή της
προσωρινά εκτελεστής, καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται ούτε στο αγωγικό
δικόγραφο, ούτε στις προτάσεις τους κανέναν εξαιρετικό προς τούτο λόγο, ούτε
αποδεικνούν ότι η καθυστέρηση της εκτέλεσης της απόφασης μπορεί να τους
προκαλέσει σημαντική ζημία. Τέλος, πρέπει να επιβληθεί μέρος της δικαστικής
των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης κατά το μέρος της ήτι
06, 178 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτι

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να άρει την προσβολή της προσωπικότητας των εναγόντων και να την παραλείπει στο μέλλον και ειδικότερα την υποχρεώνει να επιτρέπει ανεμπόδιστα αλλά και να διευκολύνει την επικοινωνία των εναγόντων με την ανήλικη θυγατέρα του πρώτου ενάγοντος και εγγονή του δεύτερου και της τρίτης των εναγόντων, σύμφωνα με το διατακτικό της με αριθμό 282/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκίδας.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης, για κάθε εκ μέρους της παράβαση της παραπάνω διάταξης της παρούσας απόφασης χρηματική ποινή, ποσού χιλίων (1.000,00) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο των εναγόντων το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων (4.500,00) ευρώ και σε καθένα από τους δεύτερο και τρίτη των εναγόντων το ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την ολοσχερή εξόφληση.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στη Χαλκίδα, στις 18 Νοεμβρίου 2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στη Χαλκίδα, στις 14-12-2022, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων των διαδίκων, με άλλη σύνθεση, αποτελούμενη από τους Δικαστές

Γραμματέα της έδρας.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ